

net] at gøre dette. Det er en Kendsgerning, at jo lettere Adgang man har til at faa en Vare, des større Afsætning bliver der paa den, og jeg kunde tænke mig, at naar der ikke blev positivt Tab paa Viderealget af Frimærker, vilde flere Forretninger søge den Begunstigelse at kunne sælge saadanne. Man vilde endvidere vise Hensynsfuldhed overfor Publikum ved at gøre det den Tjeneste i størst muligt Omfang at skabe saadanne Videreforhandlere rundt omkring i Byen. Det er klart nok, at naar man kan gaa ned til den nærmeste Købmand og faa et Frimærke, vil der ofte blive Benyttelse af Frimærker, hvor man maaske ellers kunde klare sig med en Telefonopringning, saa om der vilde blive nogen virkelig Tilsætning for Postvæsenet ved Gennemførelsen af denne Forandring, er jeg ikke sikker paa. At Rabatten for det store Publikum forsvinder, er muligvis nok saglig begrundet, saa at det kan forsvares, men jeg synes ellers, at det er en god handelsmæssig Coutume, at naar man køber i større Partier, køber man billigere, end naar man køber en detail. Men det er muligt, at Ministeren kan paavise, at Inddragningen af Rabatten betyder saa meget, at det er vel begrundet at inddrage denne Publikumsrabat for Køb i større Partier. Jeg maa erkende, at for den enkelte spiller det ikke nogen forfærdelig stor Rolle. Jeg maa dog sige, at jeg har mange Gange haft Lejlighed til at købe 10 000 Frimærker ad Gangen, ogsaa en enkelt Gang 50 000, og saa spiller det en lille Rolle. Men det er muligt, at det er saglige økonomiske Grunde, som har bevæget Ministeren til helt at stryge denne Rabat, Grunde, som jeg maa høje mig for.

Jeg skal omtale et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Taksten for Tidsskrifter og Ugeblade. Jeg har haft Lejlighed til fra denne Plads ved Takstlovenes Behandling i September i Fjor at omtale dette Spørgsmaal. Jeg havde først faaet at vide samme Dag, Sagen var til Behandling her, at Tidsskrifter og Ugeblade følte sig brøsthøldne ved den haarde Behandling, de havde været Genstand for, saa jeg maatte da indskrænke mig til at beklage, at disse Blade blev behandlet saa haardt. Jeg havde dog den Tilfredsstillelse, at Ordføreren for Socialdemokraterne her i Salen var enig med mig. Naar jeg nu drager Sagen frem ved sdenne Lejlighed, støtter jeg mig til en Skrivelse, der findes som Bilag i Folketingsudvalgets Betænkning, tror jeg det er. Der findes en,

som det forekommer mig, vel motiveret Henvendelse fra Foreningen af Udgivere af Tidsskrifter og Fagskrifter og Foreningen af Udgivere af landøkonomiske Skrifter, der i virkelig overbevisende Ord, synes jeg, udtaler deres Beklagelse over, at man er faret saa haardt frem imod dem. I sin Tid var Ugeblade og Tidsskrifter stillede lige med Dagblade med Hensyn til Takstbehandling, Forsendelses- og Omdelingsudgifter var $\frac{1}{2}$ Øre pr. Styk. Da Regeringen i Efteraaret fremsatte sit Forslag om Takstlov, var den halve Øre forandret til $\frac{3}{4}$, men da Lovforslaget var kommet ud af Skærsilden, jeg mener, det høje Folketings Hænder, igen, var de $\frac{3}{4}$ Øre blevet til en hel Øre; det er, som sagt, faldet Udgiverne af disse Blade og Tidsskrifter stærkt for Brystet, og jeg synes med nogen Grund. Disse Tidsskrifter er nemlig i Forvejen ret vanskeligt stillede herhjemme, fordi Landet er saa lille, Oplagene bliver som Regel forholdsvis smaa og Fremstillingsudgifterne derved forholdsvis store. Dertil kommer, at Papiret er steget i meget betydelig Grad i Pris, Trykningsomkostninger ligeledes; endnu i Dag ser man i en Annonce, at Bogtrykkerne lægger 10 pCt. til paa Trykning. Alt det gør det forklarligt og forstaaeligt, at de Folk, som er ramte deraf, føler sig brøsthøldne og raaber Vagt i Gevær. Og naar man saa tænker paa, hvilken Betydning mange af disse Tidsskrifter og Ugeblade har, maa det understrege, at vi maa være varsomme i Behandlingen af dem. Jeg tænker her særlig paa vore Landbrugsblade. Jeg haaber i en Forsamling, hvor Landbruget er saa udmærket repræsenteret, at kunne vinde Øre for den Betragtning, jeg gør gældende. Jeg har i mine yngre Dage været knyttet til Handel med Korn og Foderstoffer. Paa den Tid havde jeg Lejlighed til at følge med Landboblade og Landbotidsskrifter og husker med stor Glæde, hvilke udmærkede Blade vi den Gang havde og formodentlig endnu har: „Ugeskrift for Landmænd“, „Landmandsbladet“, „Landbovennen“ o. s. v. De indeholdt en Del fortræffeligt praktisk Stof, og jeg skulde tage meget fejl, om jeg ikke har Ret, naar jeg paastaar, at det Stof, som fandtes i disse Blade, i ikke ringe Grad har bidraget til den rige Udvikling, Landbruget har gennemgaaet i den sidste Menneskealder. Jeg ved ogsaa, at der findes en Række Tidsskrifter og Ugeblade for Haandværk, Industri og Havebrug, og det er jo netop disse Tidsskrifters specielle Opgave og specielle Betyd-